

Tine Guns toont enigmatische foto's

© Tine Guns

© Tine Guns

Hapering in de herinnering

De foto's van Tine Guns zijn eerder geheugen oefeningen dan herinneringen. En zo speelt ze met verwarring. **STEFAN VANTHUYNE**

Met fotografie leggen we momenten vast. We bevriezen ze in de tijd en houden ze bij. Foto's helpen ons bijgevolg om te herinneren. Fout, stelt Roland Barthes. Foto's kunnen in essentie nooit herinneringen zijn, aldus de Franse denker. Meer zelfs, ze blokkeren herinneringen. Want een beeld voor onze ogen hoeven we ons niet meer te vormen in onze gedachten. Barthes deed er nog een schepje bovenop door de schrijver Franz Kafka te citeren: 'We fotograferen dingen om ze uit onze geest te verdrijven. Mijn verhalen zijn een manier om mijn ogen te sluiten.'

Klinkt verwarrend? Dat is het ook. En het is die verwarring waar Tine Guns mee speelt in haar tentoonstelling *After the flood*. Guns had in haar jeugd last van epileptische aanvallen. Die veroorzaakten zwarte gaten in haar geheugen, die ze opvulde met verhalen waarvan ze zelf niet helemaal zeker is. Verhalen opgebouwd uit fragmenten die ze zich herinnerde, of meende te herinneren omdat ze haar zo werden verteld.

Ark van Noach

De overstroming in *After the flood* gebeurde in de jungle in Thailand in de jaren 80, toen Guns zelf nog een kind was. Ze werd door de mens in gang gezet als gevolg van de bouw van een dam. Om te vermijden dat er dieren zouden omkomen, werden zij met een helikopter ontzet. Het grote artificiële meer dat zo ontstond, is waar Guns haar enigmatische beelden maakte.

Dieren die worden gered omwille van een overstroming: de link met Noach en zijn ark ligt voor het rapen.

Alleen is het hier de mens zelf die alles dirigeert en controleert, zelfs de natuur. In een duistere foto waden twee jonge vrouwen in bikini doorheen ondiep water. De een heeft haar hand op de billen van de ander. Het beeld kreeg de titel *Eves*. Geen Adam, geen weelderige boom van kennis van goed en kwaad, geen slang. Wel dode koorden aan de kale takken van een donkere stronk in dit kunstmatige paradijs. Bijbelse verhalen zijn van de oudste soort – net als de flamingo's in sommige van haar foto's. Maar wat blijft er vandaag nog van het scheppingsverhaal over?

Is dit hoe ons geheugen werkt? Rijgen wij flarden van beelden aaneen tot een nieuw beeld dat enigszins steek houdt?

Op een grote muurprint in de hoek stelt Guns met verticale stroken uit verschillende foto's een nieuw beeld samen. Is dit hoe ons geheugen werkt? Rijgen wij flarden van beelden aaneen tot een nieuw beeld dat enigszins steek houdt? Iets wat vanop afstand lijkt te kloppen, maar van dichtbij wel degelijk onderbrekingen vertoont. Guns wijst ons op de storingen in ons geheugen – zowel het individuele als het collectieve – als gevolg van de tijd. Het is de hapering in de herinnering die voor verwarring zorgt.

'*After the flood*' van Tine Guns. Nog tot 24 juni bij Ingrid Deuss Gallery, Antwerpen. ★★☆☆☆

Guns maakte haar beelden aan een artificieel meer in Thailand. © Tine Guns